Ч. 72 Пятниця 31 марця (12 цьвітня) 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостwах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Віче католицке і ювилей Унії берестейскої.

Одержуємо слідуючий комунікат:

Перше краєве віче католицке, що відбуло ся в Кракові 1893 р., виказало, що віра і житє католицке в нашім краю заховують в обильній мірі давну свою могучість, жизненність і притягаючу ід собі силу.

То віче переконало, менша о те, чи чужих, але нас самих, що Церков сьвята має у нас не лиш серед духовеньства всіх обрядів, але так само посеред сьвітскої суспільности всяких верстов і звань численні ряди вірних і привязаних синів, котрі і ясно видять, чого і як нам потреба до повного відродженя ся в дусі католицкім і заразом мають добру і сильну волю, щоби витрезало і з посьвяченєм працювати над тим відродженєм. Тому то віче то тим самим, що відбуло ся так, як відбуло ся, додало всім в краю нової надії, а заразом розвинуло в ряді резолюций широку проґраму праць для найблизшої будучности. Заходи около виконаня ухвалених резолюций, як також около приготовленя і скликаня у відповіднім часі другого віча католицкого до Львова, поручило віче вибраним собою комісарям, іменно пп. проф. д-рови Генрихови Йордановы, послови Володимирови Козловскому, проф. д-рови Тадею Пілятови і предсідателеви комісиї князеви Павлови Сапізі. — Згадані комісарі уважали першим своїм обовязком не вдоволяти ся тим, що їх вибрано за відомостию і при участи Преосьв. Владик, але для зазначеня свого в властию духовною союза упросили всі ординарияти о визначенє до комітету епіскопских делеґатів, котрі би відпирали комісарів вічевих в їх діланю радою і працею. Також скріпив ся комітет вічевий прибираючи собі постійних або хвилевих членів і дописувателів, котрі доставляють потрібних інформаций, беруть ініциятиву в справах, згідних з резолюциями кракiвскими, або підпирають ініциятиву ними підняту і приготовляють постепенно вібраке в ряди всіх католицких елементів в краю до згідної, сьвідомої своїх задач і доріг, а ревної і витревалої праці около шireня духа католицкого в одиницях, родинах, в поодиноких верствах суспільних і в цілій суспільности, а заразом около направи в дусі католицкім відносин суспільних більше або менше ушкоджених струями нехристияньскими.

Але й приготовленя другого віча католицкого не спускав комітет вічевий з ока. Зразу наміряно скликати то друге віче сего року 1895. Коли однакож появила ся і відразу приняла ся гадка сьвяткованя майже через цілий 1896 р. 300-літних роковин заключеня Унії, коли крім того гадка та під чинною опікою Впреосьв. Митрополита Руси прибрала виразний вид сьвітлої проґрами сего ювилейного торжества, здавало ся комісарям вічевим відповідною річию, щоби скликанє віча відложити на рік 1896. Справа видала ся так важною, що предсідатель князь Павло Сапіга запросив всіх членів комітету вічевого на збори, котрі відбули ся дня 22 марта с. р. Всі тут без ріжниці виявили гадку, що коли віче відбуде ся в 1896 р., то на тім і обхід ювилейний Унії і віче католицке скористають, бо в однім і в другім католики обох обрядів возьмуть живійшу і численнійшу участь; віче причинить ся до глубшого зрозуміня доносимости і сьвятости Унії, а торжества ювилейні приспорять вічовикам сердечного тепла і одушевленя не лиш для Унії, але для всего, що велике, честне і сьвяте, бо єсть католицке, бо єсть Боже. Крім того було в згаданих зборах згідне переконанє, що коли де, то в нашій Галичині, в котрій одинокій зі всіх земель давної Польщі, до нині треває сьвяте діло Унії і звідси дасть Бог на ново рознесе ся і розпустить коріне аж на послідні кінці Всходу — що в тій нашій Галичині, кождий хиба католик з гори єсть переконаний, що той 300-літний ювилей сьвятої Унії єсть торжеством не лиш руским, або польским стілько що руским, але єсть і повинен бути торжеством католицким і що для того треба і випадає опізнити віче католицке о один рік, щоби лиш ювилейне сьвяткованє Унії більше звеличати, виявити і ще пожиточнійшим зробити.

Крім того підношено і ту гадку, що віче може і повинно немало допомогти до того, що єсть головною задачею і наміром ювилейного обходу, т. є. до скріпленя сьвятої Унії, отже не до затираня ріжниць обрядових, язикових, обичаєвих або инших, які заходять межи католиками обрядів край наш замешкуючих, анї навіть до утрудненя приналежної межи католиками любови і гармонії, але, що віче доможе ювилейному обходови до поборюваня тих стремлень сепаратистичних під взглядом релігійним, котрі духа Унії, отже й саму сьв. Унію, ослабляють, а виходять із стремлень некатолицких або просто антикатолицких. При так згідних поглядах запала однодушна ухвала, що будуче віче католицке відбуде ся у Львові в 1896 р. На разі не означено близше речинця віча з причини далекого часу, однакож згоджено ся, що мабуть випаде на речинець в першій половині липня.

Ухвалено відтак приступити в найблиз-

---

51)

Розбишаки на ріці Місісіпі.

Повість з житя американьских полїшуків.

Фридрика Ґерстекера.

(Дальше.)

Але Мрс. Еверетова, хоч і як була вдячна старому чоловікови за єго доброту, якось не мала охоти користати з шатра, лиш осталась на покладі і з неспокоєм та чогось дуже пильно слідила очима за тими лодками, що безжурно порозкладали ся були на судні. Та й всі були на горі; лиш один з них щось там робив на споді — варив там вечерю для залоги та лиш від часу до часу показав ся з червоним лицем на горі, коли вийшов або для прохолоди, або по дрова.

— Ґалльо.... що то за землю видко онтам по тамтім боці? — спитав нараз Еджворт, коли показав на якусь темну смугу, котру крізь мраку ледви що було видко, а котра тягнула ся по лівім боці — чи то може місісіпский беріг?

— Де-ж там! — відповів єму Блякфут — то буде керманич найліпше знати. — Що то за земля, сер?

— Круглий остров вербовий! — відповів Біль коротко і навернув трохи передом судна від него, бо й сам бояв ся тої піскової лави, що ішла від сего острова, а на котрій застряг був також і пароход Ван Бурен.

— А що, як би ми тут станули на якийсь час? — сказав Еджворт — бодай доти, доки не розступить ся мрака.

— Годі! — відповів Біль спокійно. — Не дальше як на сто кроків не можна підійти до острова. — Звідтам тягне ся пісок досить далеко до середини ріки.... ану, возьміть самі оловянку!

Еджворт взяв шнур, до котрого була привязана оловянна куля і кинув у воду. — Біль казав правду, вода була тут що найбільше на вісім стіп глубока і годі їм було брати ся близше. А похват — після того як стояло в приписах — ішов звідси на право попри остров до арканзаскої держави і аж звідтам, може на яких чотири або пять миль понисше виходив знову на середину ріки. Остров число шістдесять і один лежав, як вже було згадано попереду, на тринайцять миль понисше вербового острова.

Мрака прискорювала тепер темноту ще більше, а старий фермер покивував зажурений головою, коли остаточно щезли з очий і гі вершки дерев, які ще доси було видко вздовж берегів. Він знав то добре, що они плили тепер серед тисячних небезпечностий на осліп і без найменшої опори з ніякого боку. Він стояв на самім переді судна та надслухував, чи не почує хоч би якогось найменшого шуму води, котра би десь розбивала ся на якихсь шипотах або чи не зашелестять де дерева на недалеких берегах. Але всюди було тихо і спокійно, не було чути ні найменшого голосу, ціла природа як би вимерла, а навіть вітер, що перед тим ще бодай трохи розганяв хмари, задрімав тепер, а сірі тумани мраки вкрили як би посмертним і неподвижним одіялом цілу ріку. Як би утомлене і задумане сунулось сонливе судно по ледви що сьвітячій ся площи.

Так минуло може пів години і Еджворт з нетерпеливости ходив часто до керманича, щоби поговорити з ним о можливій небезпечности, то знов ходив скорим кроком по покладі та бігав — не значучи що має робити, чи слухати свого керманича, чи самому ділати, як уважав за добре, значить ся, в сій хвили причалювати до берега і там пристанути, доки аж не розступить ся мрака. Бляткфут тимчасом все крутив ся коло него, щоби як лиш можна відвернути від себе всяке єго підозрінє. Але тепер, коли они зближали ся чим раз більше до небезпечного місця, треба єму було ще не одно обговорити з своїм товаришем і він пішов поволи на зад судна, де насамперед через якийсь час ходив то сюди то туди коло Біля не відзиваючись до него ані словом. Наконець став він насамперед на голос розпитувати єго дещо про ріку, а наконець завів з керманичем тиху розмову, котру подальше стоячі не могли розуміти.

Місіс Еверетова зайшла аж пізно до свого шатра, але все відхиляла заслону, що єго за-

шім часї до зорґанізованя шести секций: житя католицкого і справ добродїйности, рільничої, шкільної, промислової, науки і штуки, а наконець дневникарства і письменьства, котрі то секциї мають приготовити материял для нарад віча, кожда в своїм крузї. — Вкінци ухвалено, що в пізнїйшім речинци наступить завязане окремих комісий для справ господарских віча, для обдуманя льокальности, приготовленя принятя, кватир і т. д.

Комітет вічевий в працї своїй, котру підоймає в глубокім пересьвідченю о єї пожиточности і великій важности для нашої суспільности, числить на поміч і підпору зі сторони всїх віруючих католиків, без взгляду на обряд, народність і мнїнє полїтичне. Комітет єсть переконаний, що не заведе ся в тій надії, скоро в краю нашім стародавна предків віра глубоко спочиває в серцях і умах і щораз сильнїйше на внї обявляє ся.

Кореспонденциї до комітету віча католицкого у Львові просить ся надсилати під адресою предсїдателя кн. Павла Сапіги, Львів, ул. Коперніка ч. 38.

Справи краєві.

(Реформа закона дорогового.)

Видїл краєвий займає ся справою реформи закона дорогового і збирає на то потрібний материял. З надходячих реляций видїлів повітових показує ся, що ті повіти, котрі давнїйше зараз, коли увійшла в житє новеля до закона дорогового з 1885 р., заявили ся рішучо за основною і радикальною зміною закона, предкладають нинї внесеня, зміряючі лиш до деяких доповнень і модифікаций, а навіть до полишеня закона наразї без яких небудь змін. Від коли та новеля істнує показало ся, що она посунула справу поправи комунікациї дуже значно, а голоси її неприхильні стали ся рідшими як-раз в виду осягнених результатів в цїлости досить успішних. Особливо відносить ся то до тих повітів, котрих видїли повітові приступили до сповненя свого обовязку з приналежним зрозумінєм доносимости того закона і з увзглядненєм натури жителів краю, приймаючих майже кожду новість з якимсь недовірєм і обавою.

Послїдні дати статистичні виказують, що на удержане 41.133 кільометрів доріг громадских служив фонд 1,589.656 зр. 70 кр. Він складав ся з вартости престаций пішої і возової роботи в сумі 1,195 982 зр. 31 кр., з вартости материяла деревляного, доставленого обшарами двівскими в сумі 95.586 зр. 93 кр., з дотациї повітових фондів доріг громадских в сумі 263.679 зр. 40 кр., з доходів митничих 13.825 зр. 86 кр., инших доходів 20.582 зр. 20 кр. Не треба й на то забувати, що Сойм визначає на субвенцию будови доріг повітових і громадских значні суми, котрі майже що року підвисшають ся. Та дотация виносила в 1882 р. на ту цїль 70.000 зр., а на 1895 р. призначив Сойм 350.000 зр.

Не дасть ся заперечити, що зміни декотрих постанов закона дорогового могли би причинити ся до ухиленя деяких трудностий, сполучених з єї виконуванєм, але ґрунтовна реформа закона дорогового вимагає дуже старанних і основних студий. Уложене же такого закона, котрий би всїх безпосередно інтересованих міг вдоволити в рівній мірі, єсть не лиш у нас, але майже всюди не до переведеня.

З наспівших доси трийцять і кілька опінїй видїлів повітових показує ся, що передовсїм настане потреба зниженя престаций дорогових халупникам, т. є. тим, котрі крім лихої хати і кілька загонів ґрунту, не посідають нїчого більше. Тим селянам дає ся найбільше відчувати тягар престациї дорогової. Взагалї видїли повітові заявляють ся против зміни престациї в натурі на додаток до податків.

Перегляд полїтичний.

В молодоческім таборі лагодять ся вже до нових виборів до сойму ческого. Дотеперішнього посла соймового Подліпного вибрано предсїдателем комітету екзекутивного молодоческої партиї. Крім того буде Подліпний засїдати й дальше в орґанізацийнім комітетї партиї. На предсїдателя комітету виборчого покликано пос. Скарду.

„Новости“ доносять: Сими днями розбирано в комітетї мінїстрів і удобрено представленя мінїстра рільництва що-до знесеня примусової продажи маєтностий або їх частий, будучих в посїданю осіб походженя польского, котрі були замішані до повстаня польского в 1863 р.

З Білграду доносять, що переговори з королевою Наталїєю в справі єї приїзду до Сербії розбили ся і она позістане і дальше за границею.

Новинки.

Львів дня 11 цьвітня 1895.

— **Є. Вел. Цїсар** надав властителеви більшої посїлости послови Адамови Скшиньскому титул графа.

— **Відзначенє.** Єго Вел. Цїсар надав найвисшою постановою з дня 29 марта с. р. ревідентови рахунковому краєвої дирекциї скарбу у Львові Лавр. Лязарскому з нагоди єго переходу на пенсию титул радника.

— **В Станїславові** в катедральній церкві відсьпіває в Велику Пятницю о 5-ій годинї пополудни мішаний хор страстні псальми під управою п. Ігн. Полотнюка.

— **В Печенїжинї** в церкви приходскій відсьпіває хор читальнї „Просьвіти“ в велику Пятницю кілька страстних псальмів. Початок о 5-ій годинї вечером.

— **П-а Саломея Крушельницка** наміряє виступити у Львові по сьвятах перед виїздом за границю з власним концертом. Співучасть в тім концертї возьме „Львівский Боян“. Близші данї будуть подані пізнїйше.

— **Еміґрация до Босни.** Вогато мазурских родин, котрі перед кількома лїтами виеміґрували до Росиї, розчарували ся в своїх надїях і випродують тепер свою худобу та покидають Росию, а переносять ся до Босни, де п. Мінїстер австро-угорского скарбу визначив для них ґрунти за оплатою в околицях Добою і Тузлї.

— **Убийника** Павла Стрілецкого, що був льокаєм у ґр. Ст. Дідушицкого, а котрий убив у Львові прачку Марию Вайдівну, віддано до вязницї слїдчої, де він занедужав на тиф. Звід-

---

слонювала та все розглядала ся по тій части покладу, де стояв Мр. Еджворт. Аж тепер, коли побачила перший раз, що він на кілька хвиль остав ся сам один і нема нїкого коло него, вийшла із шатра і пустилась до него, але ще оглянулась, чи не стоїть де недалеко котрийсь з мужчин.

— А ви, панї, ще не спите? — спитав старий чоловічок, коли почув, що она іде та обернув ся до неї. — Оно то так, чоловік не має спокою, коли не знає, де обертає ся, і що хвиля може сподївати ся якоїсь небезпечности, а не може видїти, де она. — Та ж і зі мною не лїпше.

— Я не бою ся тої небезпечности, якою нам ріка грозить — прошептала Мрс. Еверетова живо та оглянулась за мужчинами коло керми — вам.... а може й всїм нам грозить щось гіршого, і дай Боже, щоби ще був час того уникнути.

— Що се вам такого Мрс. Еверотово?! — спитав Еджворт здивований. — Ви чогось, видко, дуже зворушені.... чого боїте ся?

— Всего — відповіла жінка все ще придушеним голосом. — Всего, скоро ви не можете спустити ся на вірність своїх людий.

— Та бо я не розумію....

— А де ваша рушниця?

— На сподї коло моєї постелї.

— Ідіть же туди та огляньте замок від неї.

— Замок?

— Не ждіть анї одної хвильки, бо друга може нам всїм конець зробити.

— Та чого-ж ви боїте ся? Причім тут замок від моєї рушницї?

— Ви давали єї перед тим в руки того чоловіка.... але я сама, вихована в лїсї і змушена нераз брати рушницю до рук, коли Еверет був цїлими днями, ба, тиждънями на польованю, глянула случайно на того чоловіка, коли він із своєї порошницї підсипував пороху на панву. Як би я не знала обходити ся з рушницею, то менї було би то не впало в очи, що він робив.... він мав щось кінчастого в руцї і нїби тим отвирав панву, але що він споглядав на вас, як би чогось причаїв ся, то мене то насамперед здивувало.... я нїби підперла ся рукою, так що він не міг видїти мого лиця, але не спускала ока з єго руки. Він, що правда, відвернув ся був від вас, коли ви пробовали порох, на стілько, що своєю рукою закрив замок, але я видїла добре, як він уткнув щось в дірочку на панві, чи кілочок, чи цьвяшок, того вже не знаю, а рука єму аж дрожала, коли він опісля підсипував знову пороху на панву.... я видїла, як таки споро пороху розсипало ся на землю. Коли я то побачила, то мене взяв такий ляк та страх, що в менї аж кров застигла і мало що не зімлїла та не упала. Від того часу не могла я анї на хвильку розповісти вам моє підозрінє, так, щоби того нїхто не доглявув, і я бою ся, чи то вже не за пізно, щоби перешкодити тому страшному дїлу, до якого они забирають ся.

Еджворт постояв кілька мінут задуманий глубоко і мовчки споглядав на ту мраку, що чим раз густїйше окружала єго судно — наконець обернув ся поволи до женщини і сказав:

— Будьте спокійні, Мрс. Еверетово, та ідїть до свого шатра.... дякую вам за то, що ви менї сказали, але нам не треба дати їм змінркувати, що маємо на них якесь підозрінє. Аж тепер я вже все добре виджу, ох, коби то Том тут був! Але.... дамо собі якось і без него раду, піду зараз до середини та огляну мою рушницю і направлю єї знову.... А ви не бійте ся нїчого.... мої люди з Індияни як золото, такі певні.

Він пішов поволи ід передній части судна, де лодкарі посклали були кілька пак, щоби они їм не стояли на заваді при весловаиню і де був також одинокий вхід під поклад та до того місця, де спали мужчини. Була то чотирогранно вирізана, лиш півтретя стопи широка діра, в котрій була уставлена коротка драбинка. Він зліз по ній в долину і щез зараз по тім десь в сподї.

25.

Ґаляр стає. — Підступ розбишаків.

Підчас коли „Черепаха“ гнала рвучим похватом дуже скоро в долину, ставала мрака чим раз густїйша. Кусні сплавного дерева, що були лиш недалеко від судна, ледви що ще було видко, а берегів таки вже зовсїм не можна було розпізнати. Бляфкут, що не знав ріки так добре як єго товариш, почав незадовго таки вже на добре непокоїти ся, розглядав ся на всї боки і наконець таки вже трохи затрівожений звернув ся до керманича.

— Чуєш, Біль — промовив він — дїло стає таки якось дуже неясне. А чи ти певний того, що відшукаєш остров? Розваж добре, що похват став тепер значно сильнїйший, бо вода прибула, і я переконаний, що коли вода давнїйше несла що небудь від арканзаского берега просто на нашу піскову лаву, то тепер несе она далеко поза ню.

— Може й правду кажеш — відповів Біль потакуючи головою; — але чей і то знаєш, що наш остров довгий кілька миль, а ми можемо вздовж него добре чути, як розбиває ся там вода об накидані вздовж берега пнї. Тогди легко буде можна намовити отсих лодкарів, щоби десь станули, бо їм вже тепер дуже лячно на

там перенесено его до арештантского шпиталю, де дозорцем був Матій Мидлик. Отже від того дозорця відобрано золотий перстінь з шафіром і брилянтами, котрий Стрілецкий украв у ґр. Дідушицкого а дав тепер дозорцеви за то, що тий давав ему лішший харч. В слідстві казав Стрілецкий, що дав той перстінь убитій прачці.

— **Крадежі.** Вчера арештувала поліция множество волоцюгів а між тими і якось Федька Тарабана, що украв бондареви Кляренберґови з Янова цілу фіру дубових дров. — Служниці Марії Маруший при ул. Янівскій ч. 68 украдено 20 шнурків коралів.

— **Ціла родина зійшла з розуму.** В селі Вецвальде коло Ліберця в Чехах стала ся недавно тому страшна пригода — до кількох днів збожеволіла там ціла родина економа Ельстнера. Ще 21 марта добачив Ельстнер, що его 26-літна донка говорить як божевільна. В два дни опісля мусіла она положити ся і відтак стала вже шаліти. Вслід за тим збожеволіла Ельстнерова жінка, друга доросла донька і 20-літний син. Уряд громадский мусів приставити до зійшовших з розуму чотирох сильних хлопів, щоби їх пильнували, доки аж нещасливих не відвезено до дому божевільних до Праги.

— **Трицять вимордованих осіб.** З Білграда доносять о страшнім злочиньстві, яке мало місце в сербскім місточку Валєво. Один богатий купець, що їхав з своею материю з Валєва до Верковача під охороною десятьох людий, попав в білий день між шайку розбійників. Розбійники затягнули купця до его власного дому до Верковача і там кинули его до пивниці. Відтак повязали всїх мешканців дому близько трийцять осіб і безборонних вирізали. Злочинці зрабували готівкою 20.000 франків.

— **Все якось на відворот!** З Рейкіявік головного міста і столиці на острові Ісляндия, котрий есть положений далеко на півночи і де звичайно буває дуже довга і люта зима, доносять тепер, що сегорічна зима була там коротка і незвичайно тепла. В лютім і марті було там як на весну і ніколи не було морозу а сніг став падати аж 22 марта. Впрочім був сніг лиш в горах, ловля риб на всхіднім і західнім побережу була добра. Для тамошних селян була сегорічна зима дуже догідна, бо худоба не потребувала анї разу стояти в стайни; лиш декотрі селяни мали велику шкоду, бо межи вівцями вибухла була якась зараза і богато вигинуло. На Ісляндиї — ледовім острові було отже тепло, за то була у нас Ісляндия.

— **Померли:** О. Тит Чехович, сотрудник в Потеличи, дня 8 цьвітня в 27-ім році житя а третім сьвященства; — Емилїя з Колянковских Блоньска, вдова по греко-кат. сьвященику Николаю Блоньскім, дня 1 цьвітня в 74-ім році житя.

ТЕЛЕГРАМИ.

Віденъ 11 цьвітня. П. Мінїстер справедливости переніс секретаря ради суду окружного в Сяноцї, Володимира Гладишовского до суду окружного в Перемишли, а ад'юнкта суду повітового в Жидачеві, Вінкентия Гампеля іменував секретарем суду окружного в Сяноку. Ад'юнкт судовий у Львові, Володислав Прокопович іменований ад'юнктом при секретариятї ради висшого суду краєвого у Львові.

Тапольча 11 цьвітня. При вчерашних доповняючих виборах до угорского парляменту вибрано Франца Кошута 1103 голосами; лїберальний кандидат Вереш одержав 963 голосів. Кількох людий, що обкидали камінєм віз посла Кубінього і лїберальних виборців, арештовано.

Нові книжки! Кобзар Т. Шевченка, критично видане в гарній оправі з пересилкою 5 зр. **Записки** тов. ім. Шевченка, 4 томи по 1 зр. — **В. Чайченка:** Твори прозаічні ч. І. 80 кр. ч. II 60 кр. ч. III. 80 кр.; Під хмарним небом, поезиї ч. І. 1 зр., З народного поля, поезиї ч. II. 60 кр. — **Сибір** О. Кенана ч. І. II. 1·20 зр. — **Пролісок,** збірник поезий Павла Граба ч. І. 20 кр.— **Словар** рос.-укр. ч. І. Уманця і Спілки, 2·50 зр.— Твори ч. І. Трохима **Зіньківского** 1 зр. — Лесї Українки і М. Стависького: Книга пісень **Гайного** 80 кр.; Л. Українка: **На крилах пісень,** поезиї 60 кр. — Ол. Колеси „про Юрия **Федьковича**“ 20 кр. — **Пани і люди,** повість Левенка 80 кр. Его-ж **„Солдатский розрух“** 10 кр. Історичну бібліотеку і всї вичислені книжки можна купити в книгарни тов. ім. Шевченка у Львові, при ул. Академічній ч. 8.

— **У Львові** виходять ті лїтературні часописи і вістники: **Зоря,** ілюстроване письмо лїтературно-наукове, 72 аркушів друку на рік, коштує 6 зр. у Львові, ул. Академична ч. 8. — **Дзвінок,** ілюстроване письмо для науки і забави руских дітий і молодежи; 36 аркушів друку 5 зр. у Львові ул. Чарнецкого ч. 26. — **Правда,** місячник політики, науки і письменьства, около 60 арк. друку, 5 зр. у Львові ул. Академічна ч. 8. — **Житє і Слово,** вістник лїтератури істориї і фольклору; 60 аркушів друку 5, зр. у Львові, ул. Глубока ч. 7.

— **„Правда“,** вістник політики, науки і письменьства, виходить тепер два рази на місяць, 15-ого і 30-ого, складає ся з півпята аркуша друку на місяць, а мимо того коштує на рік тільки 4 зр. Адмінїстрация „Правди“ находить ся у Львові, при улици Академичній ч. 8.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год

Відходять до

	Посп‑ішний		Особовий			
Кракова	3·00	10·40	5·26	11·11	7·21	—
Підволочиск	6·44	3·20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6·51		10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—		10·26	7·21	3.41	7·4[illegible]
Белзця	—		9·56	7·21	—	—

Приходять з

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3·08	6·0[illegible]	8·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам	2·34	9·4[illegible]	9·21	5·55	—	—
Черновець	10·16	—	7·11	8.13	1·03	2·[illegible]
Стрия	—		9·23	9·10	12·46	—
Белзця	—	—	3·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниць державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білєти полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматі кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannengasse 29) уділяє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники заваляють, можна також засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

Час подаємо після годинника львівского; він різнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий

водї. Як би й мені не так само було, то я би сказав, що то у них якось прочуте.

— Ну.... то би вже якось було.... а чи ще далеко до того клина?

— Менї видить ся, що вже не більше як пів милї.... але піди-ко ще на поредний конець та послухай там, чи ще не чути, як шумить вода. Зажди, ще одно.... а чи ти певний того, що старому спалить рушниця на панві?

— Ха-ха-ха — розсьміяла ся черна душа — отто раз була добра гадка.... може пукати, доки аж его пальці не зболять. Може й того не було потреба, він заніс стару пукавку на долину, щоби ему порох не замок, а там она й буде стояти тогди, коли би він хотів мати еї ту при собі на покладї.

Тихцем і усьміхаючись глумливо пішов розбишак на передний конець і стрітив там Мрс. Еверетову, котра все ще сидїла на одній із своїх скринь зложивши руки та спустивши голову в долину, бо не могла зважити ся уступити ся із свобідного місця. Она ціла аж дрожала і трясла ся, коли згадала собі про хитрий підступ чужинця, котрий казав здогадувати ся щось страшного.

— Ну, що-ж леді — відозвав ся той вїби купець, коли станув коло неї і глянув на бліде еї лице, котре она борзо і перепуджена підняла до него — ви все ще не забули на пригоду з тою дамою? Ха-ха-ха! Мрс. Брайдельфордова трохи гороїжить ся, коли думає, що хтось еї покривдив в еї правах.... що-ж то такого було?

— Господь сьвятий знає — відповіла бідна жінка вітхнувши та старала ся всїма силами непоказати по собі свого занепокоєня — видко, якесь непорозуміне.... Я еї ніколи не оскорбила, ба давнїйше ніколи слова до неї не промовила, ані через еї поріг не переступила.

— Дивна то собі людина, тота Мрс. Брайдельфордова — говорив Блякфурт сьміючись— дуже дивна.... але добра з цілої душі, коли де можна щось заробити.... готова жертвувати ся для приятелів, скоро сподїває ся від них якого зиску.... безкористовна як рідко яка, коли має все, чого їй потреба.... а помічна.... така помічна, що ви би тому, Мрс. Еверетово, й не повірили.... То знаменита женщина, тота Мрс. Брайдельфордова....

Той чоловік був очевидно в дуже добрім гуморі, бо підійшов сьміючись аж на сам перед судна і станув тут, а спершись на передну плавку наслухував очевидно з напруженою увагою. Навіть не чув, як в тій хвили Еджворт виліз знову по драбинцї на гору, а разом з ним і той довгий гозиер. Другі люди недавно що перед тим злїзли були на долину.

— Талльо, сер — відозвав ся нараз Блякфут, коли обернув ся і побачив старого коло себе з рушницею — чи не хочете ви ворони стріляти? Я лише що хотів занести свою рушницю на долину в сухе місце, а ви свою винесли?

— Така вже моя стара навичка — сказав мисливий — я не можу бути без рушниці, а що хочу ночувати на покладї, то нехай она лежить собі коло мене. Моя панва замикає ся добре, а порох, що ви его підсипали, не звогкне.

— Певно, що ні; але я би вам не радив спати тут на горі, вогкість аж до тїла добирає ся, а на ваш вік....

— Нічого не вадить.... я вже увик і лежав нераз на дворі підчас дощу й бурі. Ходи-ж Боб Рой — відозвав ся він відтак до гозиера — та заклич і других, нехай вийдуть сюди.... на мою гадку лїпше де пристанути.... не маю охоти плисти дальше на осліп серед мраки.

(Дальше буде).

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І Вебера.